

Total make over

Publisert i Adresseavisen 28. august 2010

Det syder i Klæbus forhenværende dyrepark. Det uvanlige "naturfenomenet" som svøpte over området for fire år siden, er tilbake. Og denne gangen med ekstraordinære spor i landskapet; resultatet er oppløftende og svært vellykket.

ÆØÅ 2010 Olof Ahlström, Brynhild Bye, Audun Eriksen, Vigdis Haugtrø, Jussi Heikkilä, Cathrine Johansson, Olli Juhani Kiviluoto, Maria Nordbäck Prosjektparken og Galleri No.1, Klæbu

Åtte kunstnere fra Midt-Norden (midtaksen av Finland, Sverige og Norge) har denne uka vært samlet i Prosjektparken for å lage kunst. Med røtter i tradisjonene "land art" og miljøkunst, har de gått til verks med friske konsepter og et vidt materialspekter. I dag åpner Kulturuka i Klæbu, og resultatet av workshopen "ÆØÅ" kan beskues og bevandres.

To av kunstnerne tegner i landskapet, med kvister, plank, sagmugg, kuruaker og kalk. Olli Juhani Kiviluoto har skapt et dragehode som, sett fra et visst utsiktspunkt, spiser seg inn i en treklynge. Dimensjonene er enorme, og den spreke kunstneren har måttet løpe opp og ned bakkene for å beholde kontrollen over bildet (han har også syklet helt fra Finland til Klæbu, må nevnes). Maria Nordbäck har formet fire universelle miljømerkingssymboler, som skal inngå i et kryssordtilbud. Det sosiale og bevisstgjørende ved prosjektet gjør det godt passende for skoleklassene som skal på besøk de nærmeste dagene.

Bare dager før kunstnerne ankom Klæbu, hadde gravemaskiner vært på ferde. Det var visst noe med noen vannledninger. Det ligger imidlertid i visse menneskers natur å gjøre det beste ut av det uventede, og se muligheter i alt. Olof Ahlström har villet "redde verden" med sine beskyttende sting over de oppgravde sårene. Spikkede kvister, som allerede var klipt ned, verner nå jorda med sin nakne kvalitet. Som et dinosaurfossil, eller kanskje som halen til Ollis drage, snirkler strukturen seg i dalen.

Et seremonielt sted, med ei svettehytte som sentrum, er formet og bygget av Vigdis Haugtrø. Lakota-indianernes gamle skikk går ut på å samles i Jordas varme livmor, for så å kunne fødes på ny. Haugtrøs variant er et ydmykt forsøk på å gjenfinne kontakt med naturen og dens ånder, og med dyrefigurer markerer hun himmelretningene. Det ryddede området fikk sin første seanse fredag kveld.

I skråningen ligger en mann med hodet i jorda. Det er Audun Eriksens skulptur, laget som en teipavstøpning av hans egen kropp. Enten er mannen dypt konsentrert (om meitemark eller jordsmonn), eller i total fornektelse. Lenger bort på kyrnes beitesti står Cathrine Johanssons ekstreme "make over" av et seljetre. Tre kronen er borte og bladene fjernet. Sprikende stammer har blitt kledd med grankvister og bar. Om det er et teaterkostyme eller en omfattende skjønnhetsoperasjon vites ikke, men det ytre vil aldri kunne forandre det indre; treet er og forblir ei selje.

Brynhild Byes undersøkende prosjekt er mindre landskapsorientert, men like stedsspesifikt. Hun har snakket og fotografert seg frem til kjennskap med et knippe av Klæbus innbyggere, og lar erfaringene fra prosessen danne en slags rapport. I Galleri No.1 ser man kunstverk av de åtte kunstnerne (den åttende, Jussi Heikkilä, ankom noen dager forsinket idet anmelderen forlot Klæbu), slik de "vanligvis" jobber, når de ikke får boltre seg fysisk og storskala i en flott, grønn dal. Utstillingen bekrefter det samlede bildet av gjengen som litt av et kupp for arrangørene, som ønsket seg kvalitet og originalitet. Dette engasjerer.

Anmeldt av Solveig Lønmo